

Zbang! Ceașca de ceai se izbi de ligheanul plin cu apă și detergent. Doamna Brill, care spăla vasele, căută printre clăbuci și scoase două bucățele de porțelan.

– Ei, asta e, spuse, încercînd, fără succes, să vadă dacă se mai pot lipi. E nevoie de ele în altă parte.

Și aruncă jumătățile, cu tot cu trandafirașii și cu florile de nu-mă-uita de pe ele, la gunoi.

– Unde? întrebă Michael. Unde e nevoie de ele?

„Cine să aibă nevoie de-o ceașcă spartă?“ se miră în sinea lui. Era o prostie.

– Eu de unde să știu? făcu doamna Brill. Așa se zice, asta-i tot. Iar tu fă-ți treaba mai departe și stai jos ca să nu se mai spargă ceva.

Michael se așeză pe podea și începu să ștergă farfuriile pe care i le dădea doamna Brill. Le freca atent cu un ștergar de vase și ofta.

Ellen era iar răcită, Robertson Ay dormea pe gazon, iar doamna Banks se odihnea după masa de amiază pe sofaua din camera de zi.

– N-am pe nimeni să m-ajute, ca de-obicei, se plînsese doamna Brill.

– O să te-ajute Michael, îi spusese Mary Poppins, luînd un ștergar de vase și aruncîndu-l spre băiat. Noi ceilalți o să mergem la cumpărături. În felul ăsta te-ajutăm și noi.

– De ce eu? mîriise Michael, izbind cu piciorul în scaun.

De fapt, ar fi vrut s-o lovească pe Mary Poppins, dar n-ar fi îndrăznit să facă una ca asta. Mersul la cumpărături era un fel de sărbătoare, fiindcă, de fiecare dată cînd plăteau, băcanul le dădea fiecăruia – chiar și lui Mary Poppins – o acadea gustoasă.

– De ce nu? întrebuse Mary Poppins, aruncîndu-i o privire feroasă. Data trecută

a fost Jane. Și cineva trebuie s-o ajute pe doamna Brill.

Știa că n-are ce spune. Dacă ar fi pomenit cuvântul „acadea“, nu s-ar fi ales decât cu un pufnit scurt. Și chiar și Regele, se gândi, trebuia să șteargă uneori o farfurie, două.

Așa că mai izbi o dată cu piciorul în scaun, uitându-se după Mary Poppins, care o luase pe cărarea din grădină, cu Jane alături, cărînd o plasă, și cu Gemenii și Annabel înghesuiți în cărucior.

– Nu le lustrui. N-avem timp de asta. Șterge-le doar și pune-le una peste alta, îl sfătui doamna Brill.

Așa că iată-l lîngă grămada de farfurii, obligat să facă o faptă bună, deși n-avea nici un chef.

Și după o vreme – lui Michael i se părea că trecuseră ani întregi – se întoarseră cu toții, rîzînd și țipînd și, desigur, mîncîndu-și acaddelele. Jane îi dădu și lui una, caldă de cum o ținuse în mîină.

– Băcanul ți-a trimis-o. Special pentru tine. Și a pierdut cineva cutia cu cacao.

– Cineva? o întrebă Mary Poppins, acră. Nu cărai tu plasa? Cine altcineva s-o fi pierdut?

– Poate a căzut undeva prin Parc. Mă duc să mă uit, Mary Poppins.

– Nu acum. Gata, faptu-i consumat. Cineva pierde, altcineva găsește. Și-apoi, e ora ceaiului.

Îi luă pe cei mici din cărucior și-i zori pe toți să se ducă sus înaintea ei. În cîteva clipe, erau toți în jurul mesei, așteptînd pîne

prăjită cu unt și prăjiturele. În afara academelelor, totul era ca de-obicei. Umbrela lui Mary Poppins, cu mîner în formă de papagal, pălăria, împodobită azi cu un trandafir roz, mănușile și geanta erau așezate toate la locul lor. Copiii stăteau și ei fiecare la locul lui. Iar Mary Poppins își vedea de treburile ei de după-amiază, ca un vîrtej dichisit și ordonat.

„O zi ca toate celelalte“, își spuse Numărul Șaptesprezece în sinea lui, în timp ce asculta sunetele familiare și simțea mișcările la fel de familiare.

Dar Numărul Șaptesprezece se înșela, pentru că tocmai atunci se auzi soneria, iar doamna Brill dădu buzna în camera de zi cu un plic galben în mînă.

– O telegramă! o anunță emoționată pe doamna Banks. Și-o fi rupt mătușa Flossie piciorul, sau o fi ceva mai grav. Nu-mi plac telegramele.

Doamna Banks o luă cu o mână tremurândă. Nici ei nu-i plăceau telegramele. Avea senzația că aduc numai vești proaste.

Răsuci plicul în mână de câteva ori.

– Ce faceți, n-o desfaceți?

Doamna Brill era pregătită s-audă ce e mai rău.

– Nu, cred că nu, îi răspunse doamna Banks. Mai bine aștept pînă vine soțul meu acasă. Oricum, e pe numele lui. Uite: „George Banks, Aleea Cireșilor Numărul Șaptesprezece“.

– Da', dacă-i ceva urgent, o să vă pară rău c-ați așteptat. O telegramă-i privește pe toți.

Doamna Brill plecă din cameră, nemulțumită. I-ar fi plăcut s-audă vestea cea rea.

Doamna Banks se uită la plic, cum stătea pe polița de deasupra căminului, rezemat de o fotografie, păstrînd, calm, secretul.

– Poate că, își spuse optimistă, poate că e o veste bună, la urma urmei. Doamna Brill nu le știe chiar pe toate.

Cu toate acestea, își dorea ca domnul Banks să vină acasă mai devreme.

Și chiar veni mai devreme.

Coborîse din autobuz în capătul Aleii și venea agale spre casă, trecînd pe lîngă Numărul Douăzeci și Unu – casa amiralului Boom, în formă de vapor, pe lîngă Numărul Douăzeci, cu gard de caprifoi, pe lîngă Numărul Nouăsprezece, care avea heleșteu

cu peștișori în grădină, pînă cînd ajunse în dreptul Numărului Optsprezece.

Acolo se opri, surprins și nu prea încîntat. Vecinii lui erau toți strînși în poartă și vorbeau agitați. Amiralul și doamna Boom, domnul de la Douăzeci, doamna de la Nouăsprezece și domnișoara Ciocîrlie de la Numărul Șaisprezece. Sigur, nu era nimic neobișnuit, doar o conversație între prieteni.

Dar ceea ce-l făcuse pe domnul Banks să se oprească era un cort cu dungi albe și roșii, de genul acelor care se pun pe drum să acopere conductele neacoperite sau diverse săpături. Lîngă cort stătea un muncitor voinic, care vorbea și el cu micul grup de vecini.

– A, Banks! Vino-ncoace! Îl întîmpină vocea amiralului. Ești persoana potrivită să afle ce-și închipuie individul ăsta că face aici.

– Nu-mi închipui, știu, spuse omul, liniștit. Mă uit la casa asta să văd ce reparații trebuie făcute.

– Dar e goală, spuse repede domnul Banks. E goală de ani de zile.

– Da' n-o să mai fie goală multă vreme, spuse omul. Vin niște chiriași.

– Asta nu se poate, spuse domnul Banks disperat. Nouă ne place așa cum e. Orice stradă trebuie să aibă o casă părăsită.

– De ce?

– Păi, începu domnul Banks, ușor încurcat, pentru ca oamenii s-o poată umple cu propriile idei, cu genul de vecini